

La pena mínima

2a divisió B. Un gol de penal d'Hèctor Simón en el temps afegit salva un punt per a l'Olot. Els vermells van fer un dels seus pitjors partits contra un Alcoià que va saber com incomodar-los

Fins ara, a casa, l'Olot jugava bé, però no guanyava. Ahir, no va fer ni una cosa ni l'altra. Els seguidors vermells, que fins ara estaven acostumats a veure un joc alegre i atrevit, no van reconèixer el seu equip, que en la primera meitat va topiar clarament amb el plantejament de l'Alcoià. El conjunt de Raúl Garrido no va mostrar símptomes de millora fins a la segona meitat, però la reacció en forma de gol va arribar molt tard i els dos equips es van haver de conformar amb un empat que no els va deixar gens satisfets.

A l'Olot li van faltar recursos per superar la pressió de l'Alcoià. Lino, Rubio i un incombustible Omgba van mossegar cada intent de sortida de la pilota de la defensa olotina, i els locals es van fer un fart d'enviar passades llargues amunt. Així van intentar trencar, sense èxit, la línia de cinc defenses que havia col·locat Vicente Mir. El tècnic dels blanc-i-blaus va canviar el seu sistema habitual per adaptar-se al 3-5-2 de Garrido i el guió va estar a punt de sortir-li rodó. De fet, a la mitja hora de joc, la pressió de Lino a Ginard va donar fruit. El porter de l'Olot va rebre una passada compromesa de Masó i, quan es va voler desfer de la pilota, es va trobar amb el davanter equatorià al damunt. La mala fortuna va fer la resta i el primer gol va pujar al marcador (0-1).

L'Alcoià guanyava gairebé sense haver xutat a porteria i l'Olot se sentia incòmode, com si estigués fora del partit. En defensa, patia poc, però en atac Pedro i Hèctor tenien problemes per trobar-se a la zona de creació i, en conseqüència, el joc ofensiu era poc fluid: els carrilers amb prou feines apareixien i els davanter bregaven i saltaven per baixar les pilotes aèries que rebien, però no connectaven entre si. Els olotins van trobar a faltar aquella ocasió que espantés el rival i els fes creure en ells mateixos, i van haver d'esperar fins a la segona meitat.

El pas pels vestidors va anar bé a l'Olot. Els jugadors de Garrido van sortir amb una altra actitud i van tenir més presència a prop de l'àrea rival. L'Alcoià va anar quedant tancat al seu propi camp, però els olotins no acaben de trobar la manera de fer-li mal. Els joves Chavarría i Alfredo van intentar sortir al rescat amb una falta directa blocada per Bañuz i una conducció per l'eix de l'atac que va acabar amb un xut desviat pel porter, però qui va protagonitzar la jugada que va canviar el partit va ser un altre jugador que havia entrat des de la banqueta: Marc Nierga. El davanter garrotxí va caure a terra quan intentava rematar una centrada de Blázquez i l'àrbitre va xiular penal.

Era el minut 92 i sobre l'Olot encara sobrevolava el fantasma del gol fallat per Marc Mas la setmana passada. Aquesta vegada, Hèctor Simón va decidir assumir la responsabilitat: el migcampista va enganyar Bañuz i, amb un xut ajustat al pal dret del porter, va marcar l'1-1. Va salvar un punt que haurien pogut ser tres si l'empat hagués arribat una mica abans.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 03-12-2018, Pàgina 19

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1514019-la-pena-minima.html>